

РЕШЕНИЕ

№ 147

гр. Асеновград, 09.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – АСЕНОВГРАД, ТРЕТИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на шестнадесети октомври през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Иван Г. Шейтанов

при участието на секретаря Мария Ил. Ацалова
като разгледа докладваното от Иван Г. Шейтанов Административно
наказателно дело № 20235310200523 по описа за 2023 година

Производство по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е НП №23-0239-000746/14.06.2023г. издадено от П.К.Б. - Началник
РУ към ОДМВР Пловдив, РУ Асеновград, с което на З. Г. Б. с ЕГН*****, от гр.
Неделино, обл. Смолян, ул. „Ал. Стамболийски ” №23, на основание чл. 53 от ЗАНН и
чл.179, ал.2 вр. чл.179, ал.1, т.5,пр.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е
наложено административно наказание – „ГЛОБА” в размер на 200 /двеста / лева, за
нарушение по чл.44, ал.1 от ЗДвП.

В хода на съдебното разглеждане, жалбоподателят З. Г. Б. се явява лично по
делото, като чрез изразеното в съдебно заседание и отразеното в жалбата, моли
обжалваното НП да бъде отменено неправилно и незаконосъобразно, както и поради
допуснати съществени нарушения на процесуалния и материалния закон. Моли да му
бъдат присъдени направените по делото разноски.

Сходно становище изразява и упълномощения повереник от страна нарушителя.
Адв. Е. В. изцяло поддържа подадената жалба, като счита, че обжалваното НП следва
да се отмени, поради допуснати нарушения свързани със съставяне и връчване на
АУАН, както поради липса и на недоказаност на нарушението. Претендира за
присъждане на направените по делото разноски представляващи възнаграждение за
адвокат.

Административнонаказващия орган, редовно уведомен, не се явява и не изпраща

представител. Чрез отразеното в представеното писмено становище става ясно, че според АНО подадената жалба е неоснователна, като обжалваното НП следва да се потвърди изцяло. Алтернативно, при отмяна на НП, моли за намаляване на присъдените разноски до предвидения минимум в Наредба № 1 от 2004г. на Висшия адвокатски съвет.

След преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установено следното:

Св. С. Х. Х. е от гр. Златоград и работи като шофьор на камион във фирма „Еристрък“. На 22.05.2023г. сутринта, св. Х. потеглил с товарен камион „ВОЛВО ФЛ 12 420“ с ДК№ СМ9096АМ и прикачено към него ремарке с ДК№ РВ СМ 2917ЕЕ, от гр.Смолян към гр. София. Движейки се по главен път II- 86 в посока от гр.Смолян към гр. Пловдив, около 09.30 часа, св. Х. се намирал в участъка между с.Хвойна и с.Нареченски бани, като му предстояло да премине през десен завой, намиращ се в зоната на км. 51.950. Наближавайки завоя, св. Х. забелязал, че от насрещната лента, идва товарен самосвал. Б. забелязал и това, че водачът на насрещно идващото превозно средство очевидно не бил изцяло в неговата лента за движение, като в същото време пресякъл средната линия на платното и с това силно ограничил и възможността за безопасното разминаване на двете товарни превозни средства в и след дъгата на завоя. Тъй като имало риск от удар, св. Х. се опитал да го избегне, като навивайки волана, приближил максимално своето превозно средство до десния край на пътя. Въпреки предприетите действия от страна на св. Х., той не могъл да избегне удара с насрещно движещия се водач. Поради липса на достатъчно странично разстояние, при разминаването между тях, все пак последвал такъв, като за МПС-то управлявано от св. Х. той бил в лявата част на прикаченото ремарке. След удара, св. Х. намалил скоростта и спрял, като слязъл да види какви са щетите. При това установил, че ПТП-то е реализирано с товарен камион самосвал „МАН ТГС“ с ДК№ РВ 6382ХТ, което се управлявало от нарушителя З. Г. Б.. Двамата водачи се познавали визуално като колеги, но въпреки това не могли да постигнат съгласие относно вината за произшествието. Предвид това бил подаден и сигнал на тел. 112.

Сигнала бил препратен на РУ Асеновград за вземане на отношение, като проверката по случая била възложена на св. Д. Г. З., на длъжност мл. автоконтрольор в РУ Асеновград. Същия отишъл на указаното място на произшествието, където установил св. С. Х. Х. и спряното от него товарно ППС, както и водача З. Б. и неговото МПС. След като говорил и с двамата водачи, св. З. счел, че вина за случилото се ПТП има всеки един от тях. Предвид това, св. З. съставил спрямо З. Г. Б. АУАН серия ГА № 526315/22.05.2023г. в който установеното спрямо него нарушение било квалифицирано по чл. 44, ал.1 от ЗДвП. В съставения акт,като свидетел бил посочен С. Х.. За сходно нарушение , св. З. съставил спрямо С. Х. Х. серия ГА АУАН № 526314/22.05.2023г. в който установеното спрямо него нарушение било квалифицирано по чл. 44, ал.1 от

ЗДвП. В съставения акт, като свидетел бил посочен З. Б.. След съставяне на актовете, св. З. пристъпил към тяхното връчване, като при това ги предявил последователно за подпис на лицата. Така по указания на актосъставителя, екземплярите от двата акта били представени за подпис първо на единия водач, който се подписал на посочените му места за нарушител и за свидетел, а в последствие и на другия водач който се подписал на посочените му места за нарушител и за свидетел. Наред със съставените актове ,от страна на св.З. бил съставен и протокол за ПТП №1822204 /лист 19 от съд.дело/. След подписването на протокола и на актовете, св.З. пристъпил към връчване на екземплярите на водачите, като на З. Г. Б. бил връчен АУАН № 526315/22.05.2023г. в който за нарушител бил посочен С. Х. Х.. При същите обстоятелства на С. Х. Х. пък бил връчен АУАН № 526314/22.05.2023г. в който пък за нарушител бил посочен З. Г. Б.. Св. Х. взел връчения му екземпляр от акта, като малко преди да тръгне от мястото забелязал, че същия касае вмененото на З. Г. Б. нарушение. Св. Х. забелязал и това, че връчения му чужд акт, не е подписан от него на мястото на свидетел, какъвто на практика той бил, а на това на нарушител. Св. Х. заснел акта с телефона и изпратил снимката на познат адвокат за юридическа консултация, като същия му отговорил, че след като притежавания акт е подписан от него на мястото на свидетел, то на практика няма връчен надлежно АУАН. Въз основа на съставеният от св.З. АУАН № 526315/ 22.05.2023г. и събраните други доказателства, спрямо З. Г. Б. било издадено и обжалваното НП№23-0239-000746/14.06.2023г.

Установената обстановка се установява и подкрепя от събраните по делото и кредитирани от съда писмени и веществени доказателства и от показанията на разпитаните по делото двама свидетели, единия от които очевидец и участник в ПТП-то, а другия полицейския служител Д. Г. З..

Съдът намира жалбата за допустима, а разгледана по същество, относно цялостната отмяна на обжалваното НП за неоснователна .

Безспорно по делото се установи, че на 22.05.2023г. около 09.30 часа, З. Г. Б. е бил водач и е управлявал МПС- товарен камион самосвал „МАН ТГС“ с ДК№ РВ 6382ХТ. Безспорно е и това, че той се е движел по главен път II-86, в посока от гр. Асеновград към Смолян, като в зоната на км.51.950, намиращ в района на община Асеновград, той е навлязъл в левия за него завой. Безспорно по делото се установи и това, че по същото време и на същото място, се е намирал и св. С. Х. Х. с управляваното от него ППС състоящо се от товарен камион „ВОЛВО ФЛ 12 420“ с ДК№ СМ9096АМ и прикачено към него ремарке с ДК№ РВ СМ 2917ЕЕ. За разлика обаче от първия водач, втория се е движил в посока от гр. Смолян през Асеновград към гр. София , като съответно за него завоя е бил десен. Безспорно е по делото и това, че между двамата водачи е възникнало ПТП, като видно от съставения спрямо З. Г. Б. АУАН № 526315/22.05.2023г., именно тези обстоятелства са били възприети и от св.З.,

както и от АНО при издаване на обжалваното НП. За да се произнесе по съществото на спора, във връзка с вмененото нарушение по чл.44, ал.1 от ЗДвП, съдът на първо място следва да установи, дали в хода на образуваното административнонаказателно производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения. Анализ на събраните по делото доказателства, безспорно установява, че при съставяне на АУАН спрямо нарушителя З. Г. Б., са били допуснати такива нарушения които са опорочили и цялото административнонаказателно производство. Доколкото по делото се установи, че съставения от св.З. спрямо З. Г. Б. АУАН № 526315/22.05.2023г., не е бил подписан от посочения в него като свидетел С. Х. Х. , то следва извода, че на първо място е било допуснато нарушение по чл.43, ал.1 от ЗАНН. Същия текст гласи, че „Актът се подписва от съставителя и поне от един от свидетелите, посочени в него, и се предявява на нарушителя да се запознае със съдържанието му и го подпише със задължение да уведоми наказващия орган, когато промени адреса си.“ Действително по делото, се установи, че св. Х. все пак и положил подпис, но пък това, че същия се намира на мястото на „нарушител“ не може в никакъв случай да се мисли, че допуснатото нарушение е било санирано по някакъв начин. Неподписването на акта от страна на нарушителя З. Г. Б., също представлява самостоятелно нарушение по чл.43, ал.1 от ЗАНН. Съответно полагането на подпис на мястото на „свидетел“ от страна на З. Г. Б. също не може да обоснове извода, че допуснатото нарушение е било санирано по някакъв начин. На второ място по делото се установи, че съставения спрямо З. Г. Б. АУАН № 526315/22.05.2023г., не му е бил и връчен по надлежен ред, което пък представлява нарушение по чл. 43, ал.5 от ЗАНН, като с това същия е бил лишен от право да се запознае със съдържанието и съответно да направи възражения съгласно чл.44 и с. от ЗАНН. От разпоредбата на чл.43, ал.5 от ЗАНН, се установява, че „При подписване на акта на нарушителя се връчва препис от него срещу разписка, а в акта се отбелязва датата на неговото подписване. При връчване на препис от акта нарушителят се уведомява писмено за правото му в 14-дневен срок да отправи предложение до наказващия орган за сключване на споразумение за приключване на административнонаказателното производство“. Действително по делото, се установи, че св. З. е връчил екземпляр от съставения АУАН № 526315/22.05.2023г.,но вместо на нарушителя З. Г. Б., той бил връчен на други водач-свидетеля С. Х. Х. .

Съобразно своите правомощия по чл.52, ал.4 от ЗАНН, АНО не е отчел допуснатите нарушения при съставяне на акта, а е пристъпил към издаване на обжалваното НП, което се явява незаконосъобразно и следва да се отмени. В този смисъл жалбата на З. Г. Б. се явява основателна и като такава тя следва да бъде уважена.Обжалваното НП се явява незаконосъобразно и като такава следва да се отмени. В този смисъл жалбата и направените възражения в тази насока се явява основателни и като такива следва да бъдат уважени. Предвид констатираните съществени процесуални нарушения на административнонаказателните правила в хода

на производство, съдът намира, че не следва да се произнася по останалите възражения на жалбоподателя в депозираната жалба.

Предвид изхода на делото, направеното искане от страна на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски се явява основателно, а разгледано по същество то следва да бъде уважено изцяло. Същото е направено на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН, който гласи, че „В съдебните производства по ал.1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс“. От приложените по делото писмени доказателства–пълномощно и договор за правна защита и съдействие /листи 7 и 26 от съд.дело/ се установява, че адвокатската помощ от страна на адв. Е. В. се осъществява при условията на чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във вр. с чл. 144 от АПК и чл.78 и чл. 89 от ГПК. Със своевременно депозирано писмено искане /лист 27 от съд. дело/ и в съдебно заседание адвокатът е поискал да му се присъди възнаграждение определено при условията на чл. 38, ал. 2 от ЗА. Според цитираните по-горе разпоредби адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на роднини, близки или на друг юрист.Тези норми не изискват лицата да представят доказателства за наличието на някое от визираните основания, поради което е недопустимо такива доказателства да се изискват и от съда. За да упражни правото си на присъждане на адвокатско възнаграждение, е достатъчно адвокатът да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да е посочено, че тя се предоставя безплатно на някое от законовите основания, като наличието им не се нуждае от доказване. Законодателят е въвел изключение от общия принцип, според който се заплащат само реално направените по делото разноски. В тези хипотези размера на адвокатско възнаграждение следва да се присъди и определи на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА без да се изискват и събират доказателства, като съдът определя неговия размер съобразно нормите на Наредба № 1. Следователно в случаите, когато се предоставя безплатна правна помощ, не следва да се представят доказателства за размера и начина на плащане на адвокатското възнаграждение. Доколкото адв. В. е изготвил жалбата против обжалваното НП и се яви в съд.заседание, то е налице процесуално представителство в съдебната фаза, и е видно, че е изпълнил поетите ангажменти спрямо жалбоподателя. Съгласно разпоредбата на чл.18, ал.2 от НАРЕДБА № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения „За процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на наложената глоба. В случая следва да намери приложение текста на чл.7, ал.2,т.1 от Наредбата, където е предвидено, че за „За процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес при интерес до 1000 лв. възнаграждението е в

размер на 400 лв.“ Доколкото спрямо жалбоподателя е било наложено административни наказания глоба в размер на 200 лева то съдът е на становище, че определения размер на адвокатското възнаграждение следва да се съобрази с текста на чл.7, ал.2,т.1 от Наредбата, като на упълномощения повереник адв. Е. М. В. от АК Смолян се определи възнаграждение в размер на 400 лв. В този смисъл направеното искане от АНО за прекомерност на възнаграждението съгласно чл.63д, ал.2 от ЗАНН се явява неоснователно. Делото не се отличава с някаква фактическа и правна сложност, като същото приключи в рамките на едно заседание. Искането за присъждане на разноси на повереника, се явява основателно и следва да бъде уважено, като съдът осъди ОД на МВР Пловдив, като ЮЛ, в чиято структура се намира РУ Асеновград чийто Началник е издател на процесното НП да заплати сумата в размер на 400лв. (чл.37, ал.2 от ЗМВР).

Мотивиран от горното, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА НП №23-0239-000746/14.06.2023г. издадено от П.К.Б. - Началник РУ към ОДМВР Пловдив, РУ Асеновград, с което на З. Г. Б. с ЕГН*****, от гр. Неделино, обл. Смолян, ул. „Ал. Стамболийски” №23, на основание чл. 53 от ЗАНН и чл.179, ал.2 вр. чл.179, ал.1,т.5,пр.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание – „ГЛОБА” в размер на 200 /двеста / лева, за нарушение по чл.44, ал.1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА ОД на МВР-Пловдив да заплати на адв. Е. М. В.,с ЕГН*****, от гр. Неделино, ул. „Ал. Стамболийски“ № 64, сумата от 400.00 лева /четиристотин лева / представляваща направени по делото разноси.

Решението може да бъде обжалвано в 14 дневен срок от съобщаването му на страните, пред Административен съд Пловдив, на основанията, предвидени в Наказателнопроцесуалния кодекс и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс.

Съдия при Районен съд – Асеновград: _____